

Pravilo: Vsako leto novo leto, vsako leto nov Slov. gospodar, vsako leto enkrat vso naročnino!

dal za opremo ponarejevalnice v Radvanju 30 jurjev. Za to, da bo pomilovanja vredni Greif sedaj obsojen in bogznaj kako dolgo zaprt, je potrošil brez vsake koristi 70.000 Din.

Najdena morilčeva sekira. Čitateljem je v živem spominu roparski umor poštnega sla Ludvika Žunka v št. Ilju v Slov. goricah. Zločin je zagrešil mladi Adler s sekiro, katero je pozneje po lastni izpovedi odvrigel. Sekiro je našel zadnje dni posestnik R. Thaler ob poti od svojega doma proti kolodvoru. Domnevajo, da je nekdo sekiro kmalu po umoru našel in jo je sedaj odložil.

Vlom v mesnico. Na Spodnji Radvanjski cesti 6 pri Mariboru je bilo vlomljeno v mesnico Regine Klarič. Tatovi so odnesli za 900 Din prekajenega mesa ter klobas.

Pobegli kaznjeneec kradel v kompaniji kure. Po okolici Poljčan je bilo pri šestih posestnikih vlomljeno v kurnike in tatovi so odnesli perutnino. Orožniki so ugotovili, da je kurji tat pobegli kaznjeneec Franc Klevže, kateremu pomaga delavec Ivan Verglez. Izsledili so oba v Verglezo-vi hiši, ko sta imela dve kuri v loncu, osem pa zaklanih v vreči. Prijeli so Vergleza, medtem ko je Klevže pobegnil.

Dolgoprstnež na delu. Na Bučki je nočni vlomilec ukradel iz župnijskega kurnika 12 kokoši. Najbrž isti dolgoprstnež je hotel suniti iz kleti posestnika Bukovca na Slemenu žganje. Bukovec sin je šel zgodaj v klet po žganje in je pozabil klet za seboj zapreti. Ko je gospodar Bukovec vstal, je čul, da se nekdo kreta po njegovi kleti. Začel je klicati sosede na pomoč. Klici so preplašili tatu, ki je pobegnil iz kleti. Uzmovič je že bil natočil 20litersko steklenico do polovice, a jo je v strahu, da bi ga ne zagrabil, odvrigel in se je rešil praznih rok.

Izjalovljen roparski napad. Franč Povšič je trgovec in gostilničar na Bučki. Ko je zaprl krčmo v noči, se je vrnil k počitku na svoj stari dom. Kmalu za njim je prišel nekdo drugi in Povšič je bil preplačan, da se je vrnil njegov sin, ki je bil z njima. Neznanec je koj po vstopu v spalnico ugasnil na pol privito luč in je zahteval od dremajočega gostilničarja denar. Ker se na predajo denarja pozvani ni pokoril, je sunil tolovaj proti Povšičevi postelji z nožem. Zadel in presekal je pa odejo in krčmarju je razrezal uho. Šele zabodljaj je napadenega vzdramil, da je skočil iz postelje in vrgel po tleh roparja, ki se je pa z vso naglico pobral ter zginil v noč. Lopovu so morale biti pri Povšiču znane hišne razmere in tudi to, da je prejel pred dobrim mesecem od svojega sina Franca iz Amerike večjo vsoto denarja.

Izpred sodišča.

Na smrt obsojeni roparski morilec. Smo že poročali, da je vladalo največje zanimanje za obravnavo proti roparskemu morilecu Br. Govediču iz Maribora. Govedič, ki je star komaj 24 let, je po poklicu brezposelni trgovski pomočnik, ki ni storil nikjer dobro. Letos 8. novembra je zvalil proti Kamnici 13 letnega trgovskega vajenca Branka Puschauer.

Omenjeni je imel pri sebi 5420 Din, katere mu je izročil njegov šef trgovec Kotnik na Grajskem trgu, naj jih nese trgovcu Preacu na Glavnem trg. Pred oddajo denarja na pravi naslov je zvalil Govedič žrtev na samotni kraj. Ko sta bila čisto sama, je Govedič najprej pobil fanta s kamnom, nakar ga je že zadržnil z motvozom in mu odvzel denar. Na razpravi ni kazal zloba nobenega ksanja in so ga obsodili na vešala.

Slovenska Krajina.

Naš dopisnik iz Slovenske krajine smrtno ponesrečil. Hudo nas je dirnila vest, da je zadel smrtna nesreča g. Franja Horvat, ki je bil naš pridni ter vestni dopisnik iz Slovenske krajine. Rajni je bil rodom Prekmurec in je študiral tehniko na vseučilišču v Ljubljani. Nekaj časa je bil nastavljen pri cestnem odboru v Ptuj in v Novem mestu. Zadnja njegova služba je bila pri cestnem odboru v Lendavi, kamor je prišel na svojo lastno prošnjo iz Novega mesta. Na stopnišču stanovanja v Lendavi je padel tako nesrečno, da je podlegel poškodbi v najlepši dobi. Zapušča ženo in enega otroka. Blagopokojni je veliko dopisoval v naš list in za naše časopise v Ljubljani. Bil je mirne ter resne narave in ga je nemila smrt mnogo — mnogo prezgodaj iztrgala iz naše sredine. Dobremu rajnemu ohranimo hvaležen spomin, žalujoči rodbini naše sožalje!

Loče pri Poljčanah. Naš katoliški prosvetni parlament je zboroval nekoliko pred božičem in nam dal prosv. društvo, ki smo ga Ločani pač bili že krvavo potrebni. Kde nas bo vzgajal, če ne naša katoliška prosvetna društva! Kolikor znaš, toliko veljaš! Toda kako, če nič ne slišiš drugega kot kvanto, kletev in aifbiks? In če dobiš in imaš v rokah le kol in nož. Ne. Temu se hočemo odpovedati in prijeti za uma svetli meč. To bo naše orožje v boju s kvanto, klet-

vijo in ponočevanjem. Na korajžo kličemo vse dobre farane: može, žene, predvsem fante in dekleta. Na korajžo jih kličemo in vabimo, da vstopijo v naše prosvetno društvo. Toda cele može, žene, fante in dekleta hočemo! Polovičarjev, ki bi bili z eno nogo še v nasprotnem taboru, pa v kateremkoli, ne maramo! Dvigni svoje glave, kajti naše rešenje iz mrtvila in zasanosti se približuje. Vsi na delo za katoliško prosveto v Ločah in pa za prosvetni dom. Odbor z Alojzjem Svetéjem na čelu je že zastavil plug v ledino. Prva bo društvena knjižnica. Kdor kaže, jo bomo že januarja, vsaj koncem, otvorili. Iz malega raste veliko! Naši fantje pa se bodo gibali v fantovskem odseku,

Vrnitev zgubljenega sina

Znani voditelj Indijcev Mahatma Gandhi, ki je povzročal pred leti Angležem velike neprilike, ima sina Hiralala, ki je odpadel od indijske vere in prestopil v muslimansko. Oče ga je radi odpađa zapodil od hiše. Sedaj je zgubljeni sin izjavil, da se vrača nazaj v vero Indijcev, ki je izhodišče vseh drugih veroizpovedi. Vrnitev mladega Gandhija v naročje vere očetov so slavili s posebnimi obredi. Skesanega grešnika so oblekli v z roko tako belo oblačilo, indijski duhovniki so ga poskropili s sveto vodo iz reke Ganges, mazili ga z rdečim mazilom in spokornik sam je metal darove na ogenj. Nazadnje je moral izpiti pija-

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

»Spoved ali smrt?« je vprašal duhovnik po navadi. Janez se je ozrl in si popravil klobuk:

»Nobeno! Samo odprite!«

»Tako znan glas, pa le ne vem, kdo bi bil.«

»Odklenil je in poiskal došleca z očmi.«

»Janez?« Ni mogel odmah do sape.

»No, to je dobro, da si prišel! Čakal sem.«

Peljal ga je v sobo in ves čas zadovoljno vzklikal:

»Pot te je ulaknila. Boš jedel in pil.« Šel je sam, prinesel in mu postregel.

Ko se je okrepčal, je sezul škornjce.

»Kaj te zebe?« se je brigal gospod.

»Ne, ne! Nekaj drugega.« Segel je z roko v škorenj do konca, kjer počivajo prsti noge in privlekel iz škornjevega gobca, ki je bil neprimerno velik, vrečico in jo vrgel na mizo. Ravno tako je poiskal po drugi škornjici.

»Tu je pa pisanje. Vsakega, kateri je kaj dal sem zapisal.«

Duhovnik je sklenil roke in se čudil:

»Moj Bog, kdaj si nabral ves ta denar?«

Janez se je popravil in povedal:

»Ko so me pregnali iz volčje jame, sem našel

43

na Hrvaško na Klanjec in sem se ob Sotli na hrvaški strani vrnil na Slovensko zgoraj pri Podčetrtku. Od tod sem pa obhodil v teh dveh mesecih vse fare, odkoder romajo k naši Mariji na Gore.«

Preštela sta denar in izračunala, da ne bo več manjkalo.

»Kaj pa zdaj?«

Janez se vjezil pri misli, da bo moral zopet bežati.

»Trenutno si brez skrbi. Samo glej, da te nihče ne vidi. Boš že videl, kako dolgo bo šlo s skrivanjem tu v bližini!«

Janez je bil vesel tega nasveta, da je mogel vsaj nekaj dni preživeti blizu svetih Gor. Bil je truden in zmučen in ura je bila že pozna, a vendar se je odpravil takoj proti vrhu. Drevje na Rožci se je majalo v vetru. Zemlja in vse je bilo kakor pobeljeno od mesečine.

Bršlinje okoli Lenčkinega okna je šelestelo v vetru in polkne so popevale škripavo pesem. V Dramlji so kvakale žabe, v gori je zalajal lisjak...

»Lenčka!«

Prebudila se je iz sanj in zazdelo se ji je, da nekdo poje pod oknom. Legla je na stran in prisluhnila...

»Lenčka!« je skitcalo in potkalo na okno.

»Janez!« V hišo je zrasla pred njo njegova podoba. Oblekla se je in se zavila, pa planila k vratom in jih odprla.

ki so si ga že tudi ustanovili s predsednikom Senker Ivanom na čelu. To bo življenje pri nas prav po besedah, ki so nam jih na občnem zboru govorili v bodrilo gg. Bratuš Marij, Sibanc Ivan in Vesel Joško iz Konjic ter Pihler Nace iz Poljčan. Veselo in koristno spada skupaj. In za veselje bodo poskrbeli naši fantje in dekleta v dramatičnem odseku. Bodi dovolj našega veselja nad ustanovitvijo prosvetnega društva. Čas in delo naj pokažeta, da smo ga bili potrebni.

Tožbe zoper denarne zavode.

Zadnji čas ljudje vedno bolj vprašujejo, če je mogoče tožiti gotove denarne zavode. Tudi v naših odgovorih je naš jurist dal take odgovore. Moramo pa k temu pripomniti še nekaj! Če kdo hoče tožiti kak denarni zavod za izplačilo vlog, mora računati s sledečim dejstvom: Tožba bo dolgotrajna in draga! Imamo sedaj neki slučaj v Mariboru, da se taka tožba vieče že tretje leto. Med tem časom, če bi ne bilo tožbe, bi dotični dobil že lepe svote ven, tako pa ni dobil ničesar! Nadalje tožba ne da nikakšne sigurnosti, da prideš res do denarja. Zavod, ki je brez zaščite, ker moreš le zoper tak zavod nastopiti z grožnjo tožbe, se lahko vsak dan posluži zaščite. Morda se je bo moral ravno zaradi tvoje tožbe! In potem? Uredba o zaščiti prinaša navadno tudi to določilo, da se ustavi vse tožbe in da morajo dotični, ki so tožili, plačati vse stroške sami! Tak

Na ogled! Ne hodijo samo ženini na ogled, tudi Slov. gospodar gre, če nam sporočijo naši prijatelji, da je kje hiša, ki ga čaka, da bi ga sprejela! V vašem kraju še je dovolj takih hiš, kamor bi res spadal! Ob praznikih nam sporočite naslove!

»Janez!« je zapelo iz nje.
 »Lenčka!« je dahnil on.
 Pogledala ga je po rokah in nogah, v glavo in obraz, pa se čudila.
 »Kaj nisi bil ranjen!«
 »Nič! Z ognjem sem se rešil. Goreče treske, slamo in ogleenje sem metal po njih. Nisem gledal, kam je padlo. Rešiti sem se moral! Umril ni nobeden...«
 »Čigava pa je bila kri malo v stran od jame?«
 Janez se je nasmejal:
 »Ah, zajca sem ustrelil, ki ga je lisica drla, pa je krvavel. Ti si mislila...«
 »Da je tvoja, sem mislila ves čas in bala sem se, da si ranjen, bolan ali mrtev. Pa nisi nobenega poznal?«
 »Nobenega!«
 Lenčko je stisnilo v grlu nekaj pekočega in dejala je jezno:
 »Veš, Pavle je bil potem hudo bolan. Tončka je bila pri njem, pa ni nič povedala, kako mu je bilo. Da se je prehladil pri drvih, je menila kar tako. Drugi, ki so ga videli, so pa pravili, da je opečen in da je na pogled silno čuden, ker so mu zgoreli lasje in obrvi pri očeh.«
 Janez se ni nič začudil:
 »Lahko, da je bil on! Ne mara me, vem.«
 Petelin je zapel na sedalu...
 »Lenčka, z Bogom. Stopil je do vrta. Ona je šla

slučaj je v Ljubljani. In če gre zavod pod zaščito, potem je dotičnemu vlagatelju in vsem drugim še mnogo slabše kot preje. Največja skrb vseh vlagateljev pri takih zavodih, ki niso še pod paščito, bodi, da se ti zavodi ohranijo v delovanju brez zaščite! Tako bodo vlagatelji imeli vedno mož-

nost, da bodo vsaj v najskrajnejšem slučaju dobili kaj! Enako bi naj bila skrb vlagateljev s starimi vlogami, da bi za zavod dobili kar največ novih vlog! S tem bi se zavodu tudi zelo pomagalo na noge in samo na tak način pridemo do boljših časov v naših denarnih zavodih!

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Križ nad Mariborom. V četrtek 17. dec. smo položili v prerani grob vrliga križanskega mladeniča Gartner Joškota, sina ugledne kršč. hiše Minkličove na Slemenu. Zavratna bolezen jetika je bila vzrok njegove prezgodnje smrti. V cvetu mladosti, v 26. letu starosti, je odšel tja, kjer lepše sonce sije, lepša zarja rumeni. Z njim je izgubila fantovska Marijina družba svojega zastavonošo in svečarja, Kmečko bralno društvo pa vnetega oderskega igralca. Velika množica ljudi ga je spremljala na njegovi zadnji poti. Na domu se je od njega poslovil njegov bivši učitelj, ob odprtem grobu pa nam je v lepih besedah povedal domači g. župnik, koga smo položili v prerani hladni grob. Dragi Pepek, bodi ti lahka križanska zemljica in uživaj večno veselje v rajskih višavah!

Gornja Radgona. Na praznik sv. Štefana je izdihnil svojo blago dušo posestnik Franc Kovačič v Crešnjevcih. Iz skromnih početkov je ustvaril svoji družini prijazen dom. V javno življenje ni segal, ves se je žrtvoval le za srečo svojih otrok. Sveti Cerkvi je vzgojil duhovnika Petra, ki je profesor verouka na celjski gimnaziji. Mlajši sin Alojzij se prav zdaj kot bogoslovec pripravlja na duhovniško posvečenje. Starejši sin Jakob je obratovodja pekarnice v Rog. Slatini. Štiri hčerke žive pri materi na domu. Pokojnik je zapustil svetel zgled žive vere in narodne zavednosti. Dokler je mogel, je rad tudi med tednom obiskal cerkev. Vedno je zidal na zaupanje v božjo previdnost. V hudih letih nekdanjih bojev ob narodni meji in ob poznejših političnih borbah ni nikdar klonil. To odloč-

nost, značajnost in načelnost je vcepil v srca svojih otrok. Materi zemlji so izročili njegove telesne ostanke v pondeljek 28. decembra na župnijskem pokopališču v Gornji Radgoni. Bog mu bodi usmiljen sodnik! Naj v miru božjem počiva!

Negova. Pri nas je v Gospodu zaspala v visoki starosti 76 let Marija Simonič, rojena Šipek. Na zadnji poti so jo spremlile žene članice Marijine družbe. Rajna je bila v življenju vzor izpolnjevanja verskih dolžnosti. Blagi Mariji svetila večna luč, preostalim naše sožalje!

Devina pri Slov. Bistrici. V naglici se je razširila 23. decembra 1936 žalostna vest po okolici, da je, spreviden s sv. zakramenti za umirajoče preminul po dolgem trpljenju na neizprosni jetiki v 31. letu starosti g. Hostej Jakob, posestniški sin in mizar, dober krščanski fant. Pred hišo žalosti se je od rajnega poslovil gosp. Breznik Anton, oskrbnik, ter orisal njegovo lepo in pošteno življenje, in da je mogel skupno voditi posestvo s svojim pred enim letom umrlem bratu Antonom, katerega je zapustil pred šestimi leti umrl oče. Pogreb, katerega je vodil župnik Šolinc Ivan ob asistenci dveh gospodov duhovnikov, se je vršil 25. decembra t. l. ob 10. uri predpoldne na mestno pokopališče v Slov. Bistrici. Pogreb je pokazal, kako je bil pokojni naokrog priljubljen, saj se ga je udeležila velika množica sorodnikov, sošolcev in drugega občinstva. Zapušča 76 let staro mater in šest sester, ki so mu bile v njegovi dolgi in težki boleznini vedno ob strani in ga tolažile. Rajnega Jakca ohranimo v dragem spominu, in ga toplo

za njim. Segla mu je na glavo in mu vzela klobuk. Janez je napel uho v zrak.

»Zrak ni čisto miren.«

Lenčka se je stresla:

»Kaj je?«

»Nič! Za vremenom gledam.«

Jutranja zarja je ugašala in sonce se je poljubilo z Rožco.

»Jutro je.«

Lenčka je včesnila vejico rožmarina in ga zataknila za klobuk.

»Adijo!« je komaj jecnil in se povzpел po stezi na Goro.

»Grem s teboj do cerkve!« se je ponudila in se mu pridružila.

Janez je bil nemiren.

»Kaj ti je?« Lenčko je zaskrbelo njegova vznemirjenost.

»Lenčka, vrni se! Prosim te, vrni se!« Glas je zvenel žalostno in res proseče.

Lenčka se je čudila:

»Kaj me ne maraš?«

Janez je postal in se opazno okrenil proti gozdu, potem pa odgovoril nežno:

»Ne, Lenčka. Nikar napačno ne razumi moje prošnje! Povedal ti bom resnico: Slutim, da ne bo mirno prešlo to lepo jutro. Lahko se zgodi, da umrem.«

V Lenčki se je pretrgalo in jok jo je posilil:

»Če, ki bi naj očistila njegovo dušo in ki je bila pripravljena iz mleka, sirovega masla ter kravjih odpadkov. Po končanih obredih je zgubljeni sin poudaril v nagovoru, da ga je ganilo k pokori pismo njegove matere in radi tega se je oklenil zopet vere svojih prednikov.

Čudno srečanje.

Čuden udarec usode je zadela pri nekem zborovanju v Berlinu 70 letnega starčka in 60 letnega zdravnika. Starca je zadela med govorom predsednika srčna kap in je padel s stola na tla. Ko mu je hotel pri-skočiti na pomoč zdravnik, ki je sedel nekaj vrst zadaj, se je tudi on zgrudil, ohromljen od možganske kapl. V prav

Hišna številka! Mi imamo velik seznam hišnih števil po krajih in poštah. Manjka nam pa še precej do popolnega seznama! V nekatere hiše še ne prihaja Slov. gospodar. Kdo ve za te hišne številke? Kdo nam jih sporoči z natančnim naslovom? Vsakdo, ki je prijatelj takih hiš, naj to stori, ker jim bo napravil veliko uslugo. Piše naj nam: Pošljite na ogled Slov. gospodarja na tale naslov . . . .

priporočamo v molitev. Ostalim žalujočim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Križ pri Rogiški Slatini. Pred kratkim smo položili k večnemu počitku Ogrizek Marijo, prevzitarico iz Cerovca. Stara je bila 75 let. Bila je takorekoč prava mučenica. Okrog pet let se ni ganila iz postelje. Bila je mrtvoudna. Svoje težave je prenašala vedno potrpežljivo in Bogu vdano, za kar je gotovo dosegla zaslužen plačilo.

Sv. Križ pri Rogiški Slatini. Ravnokar, ko se smo pripravljali na božične praznike, je presenetila vso župnijo vest, da se je posestnik g. Conč Jurij iz Rogiške Slatine s svojo dušo preselil k božjemu Detetu. Pokojni se je rodil v Nezbišah 8. 4. 1854 od dobrih in premožnih krščanskih staršev. Starši so mu dali na pot v življenje največ kar so mu dali mogli, namreč že kot otroku so mu vzgojili plemenito krščansko dušo. Kot mladenič si je poiskal zakonsko družico, vzorno dekle Čček Terezijo iz Rogiške Slatine, s katero sta si pozneje ustanovila ter zgradila lastni krasni dom. V srečnem zakonu jima je Bog dal troje otrok, od katerih sta že dva umrla. Svoje otroke sta vzgojila v strogo krščanskem duhu. Zakonsko življenje jima je bilo srečno vse do 26. januarja 1935, takrat pa je Bog poklical njegovo nad vse drago ženo Terezijo v večnost. Mož je ostal neutolažljiv, želeč skorajšnjega svidenja onkraj groba. V poletnem času sta ga dostikrat videli, kako se je krepko upiral na prijazni hrib Sv. Trojice k svoji rodbinski grobnici, ter tam molil in iskal tolažbe

od vsemogočnega. Vsako nedeljo in praznik kljub svoji visoki starosti še tudi zadnje nedelje svojega življenja je bil pri sv. maši. Podlegel je srčni kapl. Pogreb se je vršil na božični praznik popoldne ob pol štirih od hiše žalosti k Sv. Trojici v rodbinsko grobnico. Da je bil rajni priljubljen med ljudstvom, je pokazal njegov pogreb. Ogromne ljudske množice so prihitele od blizu in daleč, da skažejo zadnje čast svojemu dragemu pokojniku. Na domu so mu pevc zapeli žalostinko »Vigrede«, na kar se je spreved ob zvokih turobnega zvonjenja počasi pomikal k Sv. Trojici. Ob odprtem grobu se je domači g. župnik Vajda Julij v kratkem govoru poslovil od pokojnika, orisal je vrline iz njegovega življenja. Pevci so zapeli »Blagor mu«. Položili so njegove ostanke v grobnico h krsti njegove nad vse drage soproge. Na njegovi desni strani pa počivajo ostanke njegovega sina Viktorja, levo mu počiva hčerka Mici. Tako sedaj počiva skupno v krogu svojih dragih. Doma pa je zapustil zadnje živoč, globoko žalujočo hčerko Regino, kateri izrekamo naše sožalje!

Iz pisarne Kmečke zveze.

Kmetje! Vaša stanovska organizacija je Kmečka zveza.

Ali ste že uvideli potrebo njene ustanovitve vsi? Mnogo je med vami še takih, ki čakajo, kaj bo dobrega prinesla. Nekateri z nezaupanjem gledajo nanjo, misleč, da je rešitev skoro nemogoča, najmanj pa, da bi mogla to doseči Kmečka zveza. Napačno je to mišljenje in gotovo osnovano samo pri mlačnejših, ki se bojijo dela in ki so se že poslovili v duhu od svoje domačije. Težko je res, celo zelo težko, vendar enkrat je treba nastopiti, če hočemo izvojevati svoje pravice. Predpogoj uspešnega nastopanja pa je močna stanovska organizacija, ki bo mogla svoje utemeljene predloge podpreti tudi s številčno izraženimi željami. Vsi vemo, da se danes slabo godi kmetu, vemo pa tudi, da je kmet to udano prenašal in se le sem pa tja kdo oglašil in prosil pomoči. Povsem razumljivo, da ni bil skoro nihče uslišan, ker je izzvenelo kot osebno prizadevanje, ki je pa velikokrat nepravilno. Če hočemo rešiti kmeta težavnega po-

ložaja, moramo skupno nastopiti in gotovo bomo upoštevani. Stanovske zavesti manjka še našemu kmetu, ne zaveda se povsem še, kaj v današnjih časih pomeni organizacija. Odkrito moramo sicer priznati, da je precej boljše, kot je bilo še pred kratkim, vendar pravega in odločnega dela pogrešamo.

Mlada je še naša organizacija, pa je vendar kljub vsem okoliščinam, ki smo jih omenili zgoraj, že močno popolna. Vse podeželje je več ali manj pravilno prisluhnilo klicu njenih ustanoviteljev, zrasli iz njihovih vrat in oklenilo se je svoje organizacije, pozdravljajoč njen namen in program. Komur ni bilo mar niti toliko, da bi pogledal in poizvedel, kaj naša organizacija hoče, je seveda ostal še do danes izven nje. Dolgo ne bo ostal, zakaj prišlo bo kot je n. pr. glede belgijske Kmečke zveze, da tamkajšnjemu kmečkemu človeku sploh ni obstanka zunaj Kmečke zveze, ker dan na dan čuti na lastni koži, da nikamor ne more, dokler ni njen član. Počasi se bo naša Kmečka zveza tako razrasla, da bo imela vpliv kot v Belgiji, vendar zavisi ta moč od kmetov samih, s kakšno vneto bodo v njej delali in v kolikšnem številu bodo v njo pristopali. Zares ni zadosti, da je samo veliko število članov, če niso delavni hkrati. V čem to delo obstoji, smo že večkrat omenili v okrožnicah in to ponavljamo povsod.

Za pobožne dneve priporočamo vsem kmetom, da razmišljajo o najuspešnejšem delu v organizaciji Kmečke zveze, da se pripravijo na tečaje in da poliščejo tudi one mlačneže, ki od daleč gledajo njihovo delo. Navdušenja je treba vlivati v nje, razložiti jim pomen in potrebo stanovske organizacije, kot izraza stanovske zavesti in malokateri bo še vztrajal in ne hotel biti njen član. Ne strahite se tega dela, zakaj upoštevati morate, da niso vsi za vsako stvar enako navdušeni, da so pa dostopni za iskreno tolmačenje ideje, ki je njim v prid.

Vprašalne pole.

Za prednovoletne dneve priporočamo vsem krajevnim Kmečkim zvezam poleg okrožnice tudi vprašalno polo, katero naj bi izpolnili in poslali glavnemu odboru do konca decembra. Do sedaj še ni veliko krajevnih edinic teh pol vpslalo. Povdarjamo, da podatke iz njih zelo

resnem stanju so odpejali zdravnik v bolnico v istem vozu kakor starca v mrtvašnico.

Razbojnik — policijski ravnatelj.

Limkijen je bil eden najhujših razbojnikov v kvaštski provinci Fučov. Tam so ga proglasili za sovražnika države štev. 1 in razpisali na njegovo glavo visoko nagrado. V največje presenečenje kitajskega pravosodnega ministra pa je dospelo pred kratkim pisanje tega razbojnika, v katerem je izjavil, da hoče svoje dosedanje življenje popolnoma spremeniti. Predlagal je, naj bi ga vlada vzela v službo kot — policista in še njegove pajdaše zraven. Minister je sklenil, da bo vzel originalen poskus

»Ne, ne smeš umreti. Če pa, jaz moram zraven umreti. Ne ločim se od tebe, ravno zdaj nikakor ne!«

»Kako si dobra!« jo je pohvalil Janez in pospešil korak. Pri cerkvi sta se ustavila in se razgledala po pokrajini, ki je rasla iz noči. Prevorje sta videla silno lepo. Bohor je že ozelenel in Veternikova snežna kapica se je bleščala v soncu. Kukavica je pela in po cerkvah je zvonilo dan . . .

Janez in Lenčka sta hodila okoli cerkve in si ogledovala novo stavbo, ki se je dvignila že visoko. »Če le zidarji ne dajejo mesto rezanega kamna, navaden kamen!« je mislil Janez. Pri kapelici sv. Jurija sta pokleknila in molila . . .

Janez je vstal. Zožil pogled in zaiskal. Uho je napel, da bi slišal pretakanje krvi po žilah . . . Lenčka se ga oklene in krikne . . .

»Kaj je,« sprašujejo prestrašene oči.

Listje je zašelestelo. Kamen se je odtrgal od apnenčaste skale in se zrušil navzdol. Pozornemu Janezovemu ušesu ni ušel odzval korakov.

»Lenčka v kapelico se skrij! Jaz bom bežal.«

»Ne! Jaz grem s teboj!«

»Ne moreš, ne smeš! Zakaj bi tebe —?«

»Kaj je to?« sta dahnila oba naenkrat.

»Kakor da bi se zemlja dvigala.«

»Kako to hrumi, kakor da bi se pogrezala . . .«

Janezu se je pognala kri po žilah, mišice so se mu napele. Pograbil je Lenčko in bežal z njo . . .

Grmenje je šlo za njim pod zemljo . . . Bobnelo

je; kakor da bi se mogočno skalovje valilo in treskalo v hiše, kakor da bi vse rušilo . . .

Lenčka prebledi in pade v nezaveš.

»Stoj!« zakriči glas od cerkve.

Janez se okrene. Proti cerkvi beže biriči. Vidijo ga. Zdaj je nastavljal, napel petelina . . . Še . . .

Rrrrr . . .

Cerkev se je zamajala. Zvonova sta zaklenkala tožno. Zidovje se je zrušilo. Zbobnelo na tla . . . Krik in vik in — v hipu molk, le tu in tam pade še kamen s stavbe in zvonova vpijeta . . .

Janeza je vrglo na zemljo. Pobil si je glavo na kamenu, da krvavi . . . Šel čez čas vstane in dvigne Lenčko.

»Sanjala sem!« je dahnila.

»Zdaj ni časa za sanje!« je mislil Janez. »V eni sekundi bi bila lahko mrtva. Če bi spodaj ostala, bi naju zasulo, kakor je ona in zdaj, če ne bi bilo potresa, — bi naju ustrelili. Pojdiva in rešiva beriče, če se da.«

Lenčke je bilo groza, ko je gledala, kako teče izpod kupov kamenja kri . . . Tu gleda odtrgana roka, tam noga ali celo glava z očmi, ki so močno izstopile.

Smrt! . . .

»Kako je to strašna smrt!«

Janez je planil na kamenje in ga razmetaval z močjo, kar je je imel.

potrebujemo, ker hočemo napraviti točen seznam vsega kmečkega udejstvovanja in dela v krajevnih organizacijah. Dejali smo, da bomo mogli samo na ta način imeti vedno ozek stik s svojimi edinicami in da bomo informirani o vsem, kar kmeta teži. Z vsakomesečnimi vprašalnimi polami je to najpriročajše, ker ne nalaga nobenega dela. Na seji, ki jo itak mora imeti vsaka krajevna Kmečka zveza vsak mesec, se prerešeta o vprašanih in nato izpolni obrazec. Pohitijo naj torej zakasneli odbori in nam čimprej pošljejo te pole.

Kmečke zbornice.

Uresničitev želje kmečkega ljudstva po svojem stanovskem zastopstvu je vsak dan bližja. Pred kratkim smo dobili v vpogled zadnji osnutek uredbe o kmečkih zbornicah, ki sicer ne odgovarja povsem razmeram našega kmeta, a vendar upamo, da bodo naši predlogi, ki smo jih stavili kot spremembo, upoštevani. Tudi v tem oziru bo imela Kmečka zveza še mnogo dela, zakaj priprave za organizacijo zbornic ne bodo majhne. Čim popolnejše bo naša organizacija izpeljana do takrat, tem boljše si bo uredila svoje zastopstvo. Mislite že sedaj na to in podvzajte se!

Koledar Kmečke zveze.

Tudi nabava koledarja Kmečke zveze spada v dolžnost člana Kmečke zveze. Vemo, da primanjkuje denarja vsepovsod, vemo pa tudi, da se zapravija velikokrat brez potrebe in za nevredne stvari. Ali ni to že velika propaganda, če ima vsak član tudi koledar svoje organizacije? Saj je to njegova legitimacija in prikrojena tako, da jo lahko uporablja povsod in za vsako priložnost. Poleg tega pa je v ceni, katero daste za njega, vsebovana tudi članarina za glavni odbor, katere letos drugače nismo pobirali. Poskrbite, da boste imeli vsaj vsi člani koledar, priporočite ga pa tudi onim, ki zaenkrat še niso naši člani.

Zavarovanje celoletnih naročnikov ostane tudi v prihodnjem letu! Pravilnik bo priložen eni prihodnjih števil. Nihče naj na to ne pozabi!

Loče pri Poljčanah. Kot že v našem listu sporočeno, se je v nedeljo 20. t. m. vršila v proslavo enoletnega obstoja občinskega društva RK božičnica, prilikom katere je bilo obdarovanih s čevlji, perilom, oblekami, nogavicami in drugim okoli 90 šoloobveznih revnih otrok. Nad vse ganljiv je bil prizor, ko se je po lepi deklamaciji nadarjene učenke, po predhodnem odpetju večno lepe: »Sveta noč, blažena noč« dvignil zastor in je predsednik društva Ivan Salamon iz Zbelove pozdravi otroke ter vse navzoče, se zahvalil celokupnemu odboru za požrtvovalnost, s katero je bila omogočena v tako kratki dobi nabava obširno segajoče obdaritve. Glavno zaslugo pri tem pa nosi tudi ravnatelj »Drave« d. d. v Mariboru g. Josip Chmelik, ki je šel odboru vsestransko na roko ter s svojimi zvezami poleg lepe osebne pomoči v denarju omogočil cenen nakup oblek, perila itd. iz prvih virov. Iskrena, iz ust predsednika izrečena hvala pa gre tudi onim našim malim, bornim posestnikom, ki so se odzvali klicu iz lece našega č. g. župnika M. Žičkarja in kateheta č. g. Modrinjaka ter darovali nabiralcem vsaj po eno do dve jajci, ker niso imeli pod streho niti dinarja! Taki darovi so pred Bogom gotovo več vredni, kakor prispevki v obliki drobtin iz bogataševne polne mize, kot se je predsednik pri koncu tudi izrazil. Saj se je dogodil slučaj, da so otroci čakali dobre četrt ure pri vratih dobro znane, gmotno dobro stoječe osebe, ki uživa od strani države še lepo pokojnino, katero moramo mi davkoplačevalci nositi, zafrkacijo: »Za take reči jaz nimam denarja«. Šli so potem ti otroci k borni koči, kjer so pa dobili namesto denarja, ki ga ni bilo pod streho, pa pet jajci! Naj bi ta oseba bila gledala veselja žareče obraze in oči nedolžnih otrok, ki so bili obdarovani potem s požrtvovalnostjo odbora, in gotovo bi se taki primeri ne bili pripetili. Odbor se še enkrat zahvaljuje vsem tem potom in prosil, da prilikom prihodnjega občnega zbora, ki se bo vršil tekom januarja, pristopijo občani v to samaritansko društvo, ki ne gleda ne na

levo in ne na desno, *emveč ima edino le pred očmi dobrobit in usmiljenje do svojega bližnjega. Če bo društvo imelo svojo trdno podlago bo božičnica prihodnje leto še lepše izpadla.

Loče pri Poljčanah. Smučali bi se že radi, a se nimamo kje. Proti Suhadolu pa gradimo novo cesto. Če bo ugodna zima in kaj kredita, bo šlo tudi delo lepše izpod rok. — Pred kratkim smo vodovodne cevi odkopali. Nekateri so jih hoteli videti in so s svojo radovednostjo dosegli, da sedaj vsak od daleč ve, kje so zakopane, ker se je na novo nametana zemlja nanje vsedla. Pa bo tudi tako prav. — Miklavž nas ni v preveliki meri obiskal. Ta najprirednejši so dobili šibo, drugi pa dolg nos. Toda Božiček je preteklo nedeljo po večernicah v šoli obdaroval našo najrevnejšo dečo. Priporočamo mu le, da si naj drugič najame večje denarno posojilo, če nima drugega kredita. Pa tudi za te darove, ki jih je prinesel, lepa hvala! — Dovolj! Drugič več! Vsem veselo novo leto! Basta!

Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Še samo par dni, pa smo že v novem letu 1937. Gotovo vidimo vsi v novem letu veliko svoje sreče, imamo dobre upe in nade. O, da bi vsemogočno novo rojeno Dete biagoslovilo in uresničilo naše želje. Ta teden je najbolj primeren, da smo na delu za dobro krščansko čtivo. Predragi gospodarji: če vam kateri izmed naših prosvetnih delavcev potrkna na vrata, prosimo, odprite mu jih z veselim srcem. Ko vam bo priporočal dobro krščansko čtivo, zlasti »Slovenskega gospodarja«, ne zaprite svojega srca. »Slovenski gospodar« bi moral biti v vsaki naši krščanski hiši tedenski gost. On vam je v najtežjih časih najboljši prijatelj in učitelj. Prinaša vam novice, poučne članke, dopise, razvedrila, inserate, posebni pouk za naše gospodarje, vprašanja in odgovore, sejmska poročila in mesečno prilogo slik. Vse to stane letno samo 32 Din. Zraven so še pa celoletni naročniki in lastniki stanovanjskih hiš v slučaju požara zavarovani za 1000 Din, kar je tudi v nesrečnem slučaju lepa pomoč. Vidite li, kaj vse vam naklanja »Slovenski gospodar« za tako malenkosten denar. Vsi morebiti izgovori bi bili neopravičeni. Naše geslo je in mora biti: V vsako krščansko hišo »Slovenskega gospodarja«!

*

»Lenčka, kamen tu-le! Ta-le še diše!«

Pomore in odvali nekaj kamenov, ki so tiščali nesrečneža k tlom. Pogleda in prepozna.

»Pavle!«

Janez ga prime in zanese na travo.

»Lenčka, zakličiči dol! Lojza zakličiči in Maro!«

Ko sta prišla še onadva, je šlo delo hitreje. Kamenja ni bilo tako silno dosti, ker se je razletelo na vse strani in je ostalo več kot polovico stavbe nepokvarjene.

Samo dva sta bila mrtva, ker ju je zadelo ravno v glavo in ju s hrptom pribilo na zemljo. Enemu je odtrgalo roko, drugemu nogo, Pavletu pa je stisnilo prsni koš in razmrcvarilo obraz. Dihal je še.

Zanesli so ga v hišo in skrbeli zanj. Tončka je bila čisto pobita in zmešana, čeprav še ni vedela, kako se je zgodilo. Mara je potlačila upor, ki je vstal v njej proti Pavletu in mu stregla z vso ljubeznijo.

Še predpoldne so prihajale žalostne procesije na Gore. Materi in očeta, bratje in sestre obeh mrtvih in mnogo drugega ljudstva. Štirje vozovi so se premikali počasi od stopnišča navzdol. Dva sta vozila umrla birača, na drugih dveh pa ranjenca, ki nista mogla govoriti.

Zvonova sta pela turobno, da je bolelo v duše. Ljudje so se držali, kakor da bi jih zeblo. Skrivali so solze pred drugim, pa vendar vsi jokali.

»Marija! Kaj si nam naredila?« so jo tožili, kakor da bi ona hotela nesrečo. Pozabljali so na božje sklepe, ki vidijo daleč in vodijo vedno v dobro.

Janez je resnično žaloval, potočil pa ni niti ene solze. Njemu je bilo tako, da ni mogel povedati.

Skrival pa se ni več. Šel je k župniku popoldne in mu pojasnil nesrečo.

Dekanu ni bilo potem za nobeno besedo. Izpil je kozarec in se vsedel, star in slab.

»Sami mladi ljudje! Dva sta umrla, drugi bodo pohabljeni.«

Čez čas je dejal Janezu, mehko brez očitanja:

»Vidiš, da Bog ni kakšen paragraf. To so bili objestni fantje, ki so ti hudo želeli, pa jih je udaril, Tebe pa ni, pa si mogoče hujše grešil. Bog dobro ve, kdaj šiba zaleže, kdaj pa ljubezen.«

Ko je že hotel oditi, se je še obrnil:

»Skrival pa se ne bom več!«

»Se ti ni treba. Pogledaj pismo! Zjutraj je prišlo! Grofica, ki si ji življenje rešil, te je izprosila.«

Janez je mislil:

»Da sem prost, piše! Ko je prispelo, bi že lahko bil mrtev.« Dekanu pa je povedal še nekaj:

»Zidarji so nas goljufali. Slabo kamenje, nerezano so dali vrhu. Zato se je zrušilo.«

»A? Jih bomo prijeli! Reci jim, da tri dni ne smejo zidati. O kamenju pa molči za enkrat!«

in je moža res vzel v policijsko službo. Sedaj bo Lankijen s svojimi ljudmi pomagal zatirati razbojništvo, s katerim se je preživljal doslej.

Žareče cvetlice

Neka pariška tovarna dišav je izumila snov, ki se v temi svetlika. Če namažeš cvetlico s tenko plastjo te snovi, razširja jo v temi nežen sijaj okrog sebe. Sestava snovi je tovarniška skrivnost. Spojine, ki se v temi svetlikajo, niso sicer nič novega, znano je, da jih uporabljajo v fotografiji za posebne reprodukcije, plošče itd. Toda novi preparat ima to prednost, da svežini cvetov ne škoduje, zato je še posebno pripraven zanje.